

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **L. T. H.**, zast. JUDr. Vladimírem Medkem, advokátem, se sídlem ve Frýdku – Místku, U Staré pošty 744, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2004, č. j. 24 Az 1982/2003 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí Ministra vnitra České republiky ze dne 15. 7. 2003, č. j. OAM-262/AŘ-2001, jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky (dále jen ČR), jímž jí nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Napadeným rozsudkem zamítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) kasační stížnost, v níž na rozdíl od krajského soudu vyslovila přesvědčení, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu tak, jak jsou uvedeny v § 12 zákona o azylu, případně že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 téhož zákona (tzv. humanitárního azylu), a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žádala o prominutí povinnosti vycestování z ČR a navrhovala, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost projednat věcně, neboť byla podána opožděně.

Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení před Krajským soudem v Ostravě byla žalobkyně zastoupena na základě plné moci ze dne 18. 11. 2003 advokátem Mgr. Ing. Pavlem Lvem, se sídlem v Ostravě, Mírové nám. č. 2. Tomuto zástupci stěžovatelky byl napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 42 odst. 2 s. ř. s. doručen Krajským soudem v Ostravě do vlastních rukou dne 8. 11. 2004, jak vyplývá ze záznamu na dodejce od obálky, která napadený rozsudek obsahovala. Rozsudek obsahoval řádné poučení o možnosti podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

V souladu s § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Protože dnem, který určil počátek lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem „doručení“) bylo v projednávané věci pondělí dne 8. 11. 2004, a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo pondělí dne 22. 11. 2004. Tento den se svým označením – pondělí – shodoval se dnem označení počátku běhu lhůty pro podání kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla u Krajského soudu v Ostravě podána osobně až dne 21. 1. 2005, nezbyvá než konstatovat, že lhůta pro podání předmětné kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud ji musel jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že stěžovatelka se dne 3. 1. 2005 dostavila ke Krajskému soudu v Ostravě a zde jí byl na její žádost vydán jeden další stejnopis rozsudku ze dne 2. 9. 2004. I v takovém případě je totiž nutno vycházet z data doručení rozsudku právnímu zástupci stěžovatelky, který byl stěžovatelkou zmocněn k jejímu zastupování, tj. z data 8. 11. 2004. Ostatně nad rámec potřebného odůvodnění nutno připomenout, že kasační stížnost by bylo nutno pokládat za opožděnou i tehdy, pokud by Nejvyšší správní soud vycházel z data jejího doručení stěžovatelce, k němuž došlo v pondělí dne 3. 1. 2005. Lhůta pro podání kasační stížnosti by totiž skončila v pondělí dne 17. 1. 2005 a jak bylo již výše zmíněno, byla kasační stížnost podána u Krajského soudu v Ostravě až dne 21. 1. 2005.

Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za situace, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již zabývat nemohl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu